

Interzicerea aplicării tuturor formelor de pedepse corporale copiilor

Răspunsuri la cele mai frecvente întrebări

Din aceeași serie:

**Interzicerea tuturor pedepselor corporale aplicate copiilor:
Răspunsuri la cele mai frecvente întrebări**

**Interzicerea pedepselor corporale aplicate copiilor: Întrebări și
răspunsuri pentru copii și tineri**

**Interzicerea pedepselor corporale în școli: Răspunsuri la cele mai
frecvente întrebări**

PUBLICATĂ ÎN 2009 DE:

**Inițiativa globală de încetare a tuturor formelor de pedepse corporale
aplicate copiilor**

EDIȚIA REVIZUITĂ PUBLICATĂ ÎN 2017 DE:

**Inițiativa globală de încetare a tuturor formelor de pedepse corporale
aplicate copiilor**

www.endcorporalpunishment.org

Inițiativa globală de încetare a tuturor formelor de pedepse corporale aplicate copiilor este înregistrată în Anglia și Țara Galilor sub forma unei companii cu răspundere limitată cu numărul 2354395, numărul de înregistrare ca organizație de caritate - 328132. Adresa de înregistrare a oficiului: The Foundry, 17 Oval Way, London SE11 5RR, UK.

Salvați Copiii Suedia

www.raddabarnen.se; resourcecentre.savethechildren.net

"Salvați Copiii Suedia" este parte a Asociației "Salvați Copiii", o fundație formată din 29 organizații distincte "Salvați Copiii", înregistrată în Elveția, una din cele mai mari organizații pentru drepturile copiilor din lume.

Asociația "Salvați Copiii" deține "Salvați Copiii Internațional", organizație internațională care implementează programele acesteia.

Adresa Oficiului Central "Salvați Copiii Suedia": Rädga Barnen, SE-107 88 Stockholm, Landsvägen 39, Sundbyberg, Suedia.

Atunci când vorbim despre interzicerea aplicării oricăror pedepse corporale copiilor, pot apărea multe întrebări legate de ce va însemna această interdicție pentru părinți și pentru viața de familie. Această broșură oferă răspunsuri la cele mai frecvente întrebări și distruge concepțiile legate de motivele pentru care este cerută interzicerea pedepselor și ce impact va avea acest lucru asupra familiilor.

Întrebări

Partea 1: Întrebări privind motivele interzicerii tuturor pedepselor corporale

- 8 Pedepsele corporale dor?
- 10 Ce este Convenția ONU pentru Drepturile Copilului și ce spune aceasta despre pedepsele corporale aplicate copiilor?
- 12 Sondajele de opinie spun că majoritatea oamenilor sunt împotriva unei interdicții formale a aplicării pedepselor corporale. Ar trebui să ținem cont de ele?
- 13 Am auzit deseori tineri vorbind în sprijinul pedepsei corporale - ar trebui să îi ascultăm?
- 14 Faptul că am fost bătut în copilărie nu mi-a făcut nimic rău. Aș mai fi fost astăzi unde sunt dacă părinții nu m-ar fi disciplinat fizic?
- 17 Sunt atâtea încălcări mai grave ale drepturilor copilului – de ce să ne concentrăm pe una minoră?
- 18 Părinții au dreptul de a-și educa copiii așa cum doresc. Nu ar trebui să existe implicare doar în cazurile de abuz extrem?
- 20 Există o diferență majoră între a bate un copil și o "palmă părintească". Oare interzicerea pedepselor corporale nu merge prea departe?
- 23 De ce să nu încercăm să definim cum trebuie să fie loviți copiii în siguranță, decât să interzicem toate pedepsele fizice?
- 24 Religia mea îmi cere să folosesc pedepsele corporale. Nu este discriminatoriu să fiu oprit să le folosesc?
- 26 De ce să implicăm statul și legea în asta? De ce nu am putea să educăm părinții pentru a nu folosi pedepsele corporale?

- 27** Majoritatea pedepselor corporale se întâmplă în familie, în spatele ușilor închise. Este imposibil să fie pusă în aplicare o astfel de lege, atunci care este rostul interzicerii pedepselor?
- 28** Poate ar fi bine să așteptăm până când condițiile de viață se îmbunătățesc înainte de a interzice pedepsele corporale, pentru a nu mai pune presiune pe oameni?
- 31** Aceasta este o problemă care preocupă Europa Occidentală. Pedepsele corporale sunt o parte a culturii mele și a tradiției de creștere a copiilor. Nu este discriminatoriu să fie scoase în afara legii?
- 32** De ce este atât de dificil să renunțăm la a lovi copiii?

Partea a 2-a: Întrebări despre impactul interzicerii tuturor pedepselor corporale

- 36** Dacă părinții sunt forțați să renunțe la pedepsele corporale, asta nu va face copiii să crească nedisciplinați și răsfățați?
- 39** Dacă pedepsele corporale vor fi interzise, asta nu va rezulta în tratarea mult mai urâtă a copiilor – abuz emoțional, umilire, închiderea acestora în cameră?
- 40** Dacă pedepsele corporale sunt criminalizate, asta nu va însemna că mii de părinți vor fi puși sub acuzare, iar copiii - în grija statului?
- 42** Nu e în regulă nici ca părinții să-i lovească pe copii pentru a-i împiedica să-și facă rău lor înșiși?

Partea 1: Întrebări privind motivele interzicerii tuturor pedepselor corporale

Pedepsele corporale provoacă suferință?

Bineînțeles! Atât fizică, dar mai ales emoțională. Prin intermediul cercetărilor desfășurate la scară mondială, copiii vorbesc despre cât de mult rău le fac aceste pedepse corporale și cât de mult îi doare. Studiul Secretarului General al ONU privind Violența împotriva Copiilor, finalizat în 2006, a fost prima cercetare comprehensivă globală în ceea ce privește natura și dimensiunile acestei probleme. Expertul independent care a condus studiul, profesorul Paulo Sérgio Pinheiro, a scris în raport următoarele:

“Pe tot parcursul cercetării, copiii și-au exprimat în mod constant nevoia ca violența să înceteze. Copiii vorbesc despre durerea nu doar fizică, ci îndeosebi, interioară, pe care le-o provoacă această violență, amplificată de faptul că adulții o acceptă și, chiar, o aprobă.

“ Autoritățile trebuie să accepte că aceasta este o urgență, deși nu una nouă.¹ De secole, copiii au fost supuși violenței de către adulți, fiind nevăzuți, neauziți. Însă acum că dimensiunile și impactul violenței împotriva copiilor devine vizibil, acești copii nu mai pot aștepta prea mult protecția efectivă la care au dreptul absolut aici și acum.”

1. Pinheiro, P. S. (2006), Raportul mondial privind Violența împotriva Copiilor, Geneva: Studiul Secretarului General al ONU privind Violența împotriva Copiilor. Pentru mai multe informații privind studiul și pentru a descărca raportul accesați – <http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/CRC/Study/Paginas/StudyViolenceChildren.aspx>

Pedepsele corporale chiar dor?

Provocarea de durere fizică unui copil este în sine o încălcare a dreptului copilului la protecție împotriva violenței – adulții adesea nu conștientizează diferența de forță dintre ei și copiii, și impactul pe care îl are această diferență între durerea fizică pe care au intenționat să fie produsă și cea pe care o simte copilul, de fapt. Cercetările pe scară largă, în care părinții au fost întrebați despre forța palmei date unui copil au arătat că doi din cinci părinți au folosit altă cantitate de forță, decât cea dorită.² Cercetările Institutului de Psihiatrie și a University College din Londra au demonstrat că schimbările în activitatea cerebrală apărute atunci când oamenii folosesc forța în situații de "ochi pentru ochi...", duc în mod natural la intensificarea forței folosite și la inexactități în estimarea cantității de forță folosite.³

În plus, adulții adesea nu pun în calcul suferința emoțională provocată copilului prin pedepsele corporale, impactul acestora asupra demnității copilului și potențialele daune pe termen scurt și lung pe care acestea le pot avea asupra persoanelor și societăților. Inițiativa Globală cunoaște despre existența a peste 250 de studii privind efectele pedepselor corporale, care sunt asociate cu o serie de rezultate negative în ceea ce privește sănătatea, dezvoltarea și comportamentul copiilor până la maturitatea – acestea includ sănătate mintală slabă, dezvoltare cognitivă săracă, note mai mici la școală, agresivitate accentuată, moralitate scăzută și comportament antisocial intensificat.⁴

2. Kirwaun, S. & Bassett, C. (2008), Presentation to NSPCC: Physical punishment, British Market Research Bureau/National Society for the Prevention of Cruelty to Children

3. Shergill, S. S. et al (2003), "Two eyes for an eye: The neuroscience of force escalation", Science, vol. 301, 11 July 2003, p. 187

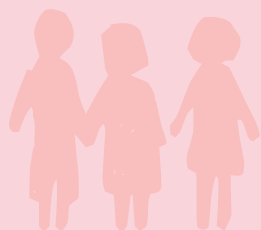
4. Pentru mai multe informații vedeți și "Corporal punishment of children: summary of research on its impact and associations", disponibil aici - <https://endcorporalpunishment.org/resources/research/>

Ce este Convenția ONU pentru Drepturile Copilului și ce spune aceasta despre pedepsele corporale aplicate copiilor?

Convenția Organizației Națiunilor Unite pentru Drepturile Copilului (CONUDC sau UNCRC) este lista cea mai complexă de drepturi ale copiilor din câte există. Are 54 articole, care descriu toate drepturile de care trebuie să se bucure copiii. 196 de țări au semnat această convenție, aceasta adunând mai multe state semnatare decât oricare altă convenție privind drepturile omului.

Comitetul Națiunilor Unite pentru Drepturile Copilului este cel care trebuie să se asigure că statele care au semnat Convenția o vor aplica în practică. Comitetul a explicat clar: pentru ca țările să poată proteja corespunzător drepturile copilului, unul din principalele lucruri pe care trebuie să le facă, este să adopte legi care interzic folosirea pedepselor corporale asupra copiilor. Comentariul General Nr. 8(2006) al Comitetului privind "Dreptul copilului la protecție împotriva pedepselor corporale și altor pedepse și tratamente inumane și/sau degradante(art. 19, 28, paragraful 2 și 37, inter alia)" au consolidat și confirmat aceste obligații, care au fost reiterate și în Comentariul General Nr. 13 (2011) privind "Dreptul copilului de a fi liber de toate formele de violență".

Comitetul examinează modul în care țările implementează UNCRC și recomandă sistematic în observațiile sale concludente interzicerea pedepselor corporale. Alte organisme de monitorizare din cadrul ONU și-au intensificat recomandările privind interdicția pedepselor, problema fiind una de actualitate pe agenda Evaluării Periodice Universale a situației drepturilor omului în toate țările lumii.

Sondajele de opinie spun că majoritatea oamenilor sunt împotriva unei interdicții formale a aplicării pedepselor corporale. Ar trebui să ținem cont de ele?

În această problemă - ca și altele, inclusiv violența împotriva femeilor și discriminarea rasială - politicienii trebuie să conducă, nu să urmeze opinia publică. Accentul trebuie pus pe obligația guvernului de a se asigura că legea oferă copiilor, ca și adulților, protecție deplină a demnității lor umane. Aproape toate țările care au interzis toate pedepsele corporale au făcut acest lucru înaintea opiniei publice și apoi opinia publică a venit rapid pentru a susține schimbarea. Peste câțiva ani, vom privi înapoi cu mirare - și cu rușine - la momentul în care a fost considerat legal și acceptabil să fie loviți copii. Rezultatele sondajelor depind în general de modul în care sunt formulate întrebările și de cât de multe informații au respondenții. Dacă oamenii sunt informați pe deplin cu privire la problemă, la inegalitatea existentă în protecția copiilor și scopul interdicției, aceștia s-ar putea exprima în favoarea interdicției - sondajele repetate au arătat rezultate foarte diferite atunci când întrebarea a fost pusă în moduri diferite.

Am auzit deseori tineri vorbind în sprijinul pedepsei corporale - ar trebui să îi ascultăm?

Este adevărat că uneori copiii vor spune că a fi pedepsiți fizic este bine pentru ei, că îi învață cum să se comporte sau chiar arată că părinții lor îi iubesc. Și desigur ar trebui să ascultăm ce spun tinerii. Dar adulții au responsabilitatea nu numai să audă, ci să înțeleagă ce ne spun copiii. Am atras deja atenția asupra modului în care copiii încep să ne povestească despre răul fizic și emoțional cauzat de pedeapsa corporală (consultați „Pedeapsa corporală doare cu adevărat?”, pagina 8). Când unii copii spun că acest lucru este într-un fel necesar și bun, ei demonstrează că au crescut înconjuțați de convingerea că este normal și corect să fie pedepsiți fizic și au interiorizat această credință în sine, absorbind atitudinile și comportamentele părinților lor și raționalizând sau încercând să dea sens răului pe care l-au trăit. Copiii au dreptul inalienabil de a le fi respectată demnitatea umană și integritatea lor fizică și de a fi protejați egal împotriva atacurilor. Este responsabilitatea guvernelor să se asigure că legea respectă aceste drepturi. Este responsabilitatea părinților și a altor adulți să crească copii care își cunosc drepturile și le respectă în raport cu ei și cu ceilalți.

Faptul că am fost bătut în copilărie nu mi-a făcut nimic rău. Aș mai fi fost astăzi unde sunt dacă părinții nu m-ar fi disciplinat fizic?

Nimeni dintre noi nu știe cum am fi devenit dacă părinții noștri nu ne-ar fi lovit niciodată sau nu ne-ar fi umilit. Multe persoane, spunând că bătaia nu le-a făcut niciun rău, neagă răul pe care l-au trăit atunci când adulții apropiați au crezut că nu îi pot educa decât provocându-le durere. Adulții care își loveau copiii în numele disciplinei, de obicei, au început să facă acest lucru, deoarece ei înșiși au fost loviți ca copii. Deși cercetările arată că de multe ori se simt vinovați în acest sens, părinții continuă să-și lovească copiii, mai ales atunci când sunt la capătul răbdării. Nu are rost să dăm vina pe generațiile anterioare pentru că acționau în conformitate cu cultura vremii, dar este greșit să ne opunem schimbărilor, deoarece ne este frică să nu dăm impresia că ne criticăm părinții. Timpurile se schimbă și societățile merg mai departe. Recunoașterea copiilor ca titulari de drepturi necesită acțiuni pentru a pune capăt legalității și acceptării sociale a violenței împotriva copiilor, la fel cum societățile au avansat pentru a pune capăt acceptării violenței împotriva femeilor. Unii oameni spun: „Am fost lovit când eram copil și am crescut om normal”. Chiar dacă oamenii care au trecut prin experiențe negative în copilărie au ajuns la maturitate "normali", nimeni nu spune că ceea ce au trăit a fost un lucru bun. Adesea, modul în care au trecut ei peste experiențele lor i-a ajutat să fie „în regulă”, nu bătaia în sine.

“Este greșit să ne opunem schimbărilor din frica de a nu părea că ne criticăm părinții.”

**“Disciplinarea
prin violență
este cea mai
cunoscută formă
de violență
mpotriva
copiilor.”**

Există atât de multe încălcări mai grave ale drepturilor copiilor - de ce să ne concentrăm asupra celor minore?

Din observațiile UNICEF, disciplinarea prin violență este cea mai frecventă formă de violență împotriva copiilor.⁵ Pedepsa corporală ucide mii de copii - în mare parte foarte mici - din întreaga lume în fiecare an și rănește alte câteva milioane. Nu este o problemă nesemnificativă sau minoră, însă nu este pur și simplu o problemă de protecție a copilului. Legalitatea pedepsei corporale în atâtea țări este cea mai simbolică reflecție a statutului inferior al copiilor, acesta este considerat ca aparținând părinților săi, nefiind om în deplinul sens al cuvântului, în loc să dețină statutul de titular de drepturi depline. Pedepsa corporală reflectă experiența de zi cu zi a majorității copiilor din lume și, în fiecare caz constituie o încălcare a demnității și integrității fizice a copilului. La fel cum interzicerea și condamnarea violenței domestice împotriva femeilor a fost esențială în abilitarea și acceptarea drepturilor femeilor, la fel trebuie să fie și în cazul copiilor. Interzicerea pedepsei corporale ridică statutul copiilor și contribuie pozitiv la modul în care aceștia sunt priviți și tratați în societate. Niciun stat nu poate pretinde că îi respectă pe copii în calitate de deținători de drepturi alături de adulți sau nu se poate preface că are un sistem eficient și sigur de protecție a copilului, în timp ce legea acestuia permite violența împotriva lui.

5. Comentariul General Nr. 8 (2006) privind "Dreptul copilului la protecție împotriva tuturor formelor de pedeapsă corporală și alte tratamente crude sau degradante (art. 19; 28, paragrafele 2; 37, inter alia)", paragraful 26, disponibil aici - <http://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/key-docs/CRC-general-comment-8.pdf>

Părinții au dreptul să-și crească copiii după cum consideră de cuviință. Nu ar trebui să se intervină doar în cazuri extreme de abuzuri asupra copiilor?

Societățile evoluează de la a vedea copiii drept proprietatea părinților lor spre a-i recunoaște ca fiind oameni ce au drepturi. Ca ființe umane, copiii se bucură de drepturile omului - iar acestea nu se opresc la poarta casei părintești. Copiii au același drept ca toți ceilalți membri ai familiei la protecție împotriva lovirii și nu este invaziv pentru intimitatea și viața de familie să se insiste ca legea să îi protejeze pe copii de agresiuni în casă, astfel cum se insistă pentru a-i proteja pe adulți de violența partenerului de viață. Convenția ONU pentru Drepturile Copilului susține importanța familiei și promovează conceptul de responsabilitate parentală, interesul superior al copiilor fiind preocuparea de bază a părinților (articolul 18). Unii oameni susțin, eronat, că lovirea unui copil în numele disciplinei este, de fapt, în interesul superior al copilului pe termen lung. Dar, după cum a declarat Comitetul pentru Drepturile Copilului:

„... interpretarea interesului superior al unui copil trebuie să fie în concordanță cu întreaga convenție, inclusiv cu obligația de a-i proteja pe copii de toate formele de violență și cu cerința de a acorda o pondere cuvenită opiniilor copilului; nu poate fi folosit pentru a justifica practicile, inclusiv pedeapsa corporală și alte forme de pedepse crude sau degradante, care intră în conflict cu demnitatea umană a copilului și dreptul la integritatea fizică.” În cele din urmă, părinții au dreptul, de asemenea, să cunoască mesajul clar că pedeapsa violentă este asociată cu relațiile de familie defectuoase și o listă lungă de rezultate negative pentru copiii lor, fără nici o dovadă de rezultate pozitive ale pedepselor corporale.

Există o diferență mare între a bate unui copil și o „palmă părintească”. Interdicția pedepselor corporale nu e exagerată?

O bătaie poate răni fizic un copil mai mult decât o „palmă părintească” (a se vedea „Pedepsele corporale dor?”, pagina 8), dar ambele sunt o continuare a violenței, ambele încalcă dreptul copilului la respect pentru demnitatea umană și integritatea fizică. Societățile nu trasează linii și încearcă să justifice orice nivel de violență atunci când contestă violența împotriva persoanelor în vârstă. Atunci de ce ar trebui să se întâmple așa când vine vorba de copii? Pericolele de a crea o legătură între a iubi pe cineva și a le face rău, a-i răni, ar trebui să fie evidente. O „palmă părintească” este o contradicție dintre cele mai negative în acest sens. Acest termen aparent inofensiv este un voal în spatele căruia se pot ascunde încălcări ale drepturilor.

Unii oameni susțin că „există o diferență mare între abuzul copiilor și o lovitură ușoară, o bătăiță”, concentrându-se mai puțin pe intenția „iubitoare” a violenței și mai mult pe gradul de violență utilizat. Cu toate acestea, este inexact să sugerezi că adulții au un control precis asupra gradului de violență pe care îl folosesc. Cercetările arată că de multe ori se folosește mai multă forță decât se intenționa⁶, iar gradul de forță escaladează.⁷ Și, din nou, indiferent

6. Kirwaun, S. & Bassett, C. (2008), Presentation to NSPCC: Physical punishment. British Market Research Bureau/National Society for the Prevention of Cruelty to Children

7. Shergill, S. S. et al (2003). “Two eyes for an eye: The neuroscience of force escalation”, Science, vol. 301, 11 July 2003, p. 187

de gravitatea bătăii, aceasta încalcă dreptul copilului la a-i fi respectată integritatea fizică. Legislatorii și guvernele au separat, în mod tradițional, „abuzul asupra copiilor” și „pedeapsa corporală”, dar majoritatea abuzurilor sunt pedepsele corporale - adulții care îi atacă pe copii pentru a-i pedepsi și a obține controlul asupra lor. O astfel de delimitare nu este propusă în cazul violenței împotriva persoanelor în vârstă, unde toleranța zero transmite clar mesajul că toate violențele sunt inacceptabile. Dar iată că pentru copii, adulții au inventat o distincție arbitrară între violența punitivă care este considerată acceptabilă și „abuz”, care nu este. În realitate, nu este posibilă diferențierea dintre abuzul asupra copiilor și pedeapsa corporală.

**“Nu
există
bătaie”**

inofensivă”.

De ce să nu definim loviturile "sigure", care nu sunt dăunătoare, mai degrabă decât să interzicem toate pedepsele fizice?

Nu există niciun fel de „lovitură” sigură, ”bătaie inofensivă”. Toate loviturile invadează integritatea fizică a copilului și arată lipsă de respect față de demnitatea umană. Multe studii de cercetare au arătat că formele mai ușoare de pedeapsă corporală aplicate de către părinți sunt un factor de risc pentru violența severă caracterizată drept abuz, iar tendința către escaladare și inexactitate personală în evaluarea cantității de forță folosită a fost deja discutată (a se vedea „Există o problemă mare diferența dintre a bate un copil și o ”palmă părintească”. Interdicția pedepselor corporale nu este o exagerare?” pagina 20).Câteva țări au încercat să definească modalități acceptabile de lovire a copiilor - la ce vârstă, pe ce părți ale corpului, cu ce instrumente și așa mai departe. Pe lângă faptul că s-a trimis un mesaj foarte confuz despre atitudinea societății față de violență împotriva copiilor, aceasta este o acțiune dezonorantă. Nu ne-am gândi să încercăm să definim modalități acceptabile de a bate femeile, persoanele în vârstă sau orice alt grup de persoane. Copiii au dreptul la o protecție egală împotriva atacurilor. Copiii, fiind în general mai mici și mai fragili decât ceilalți dintre noi, au dreptul la mai multă protecție.

Religia mea îmi cere să folosesc pedeapsa corporală. Nu ar fi o discriminare să mă opriți să o folosesc?

Lovirea copiilor nu este compatibilă cu idealurile, valorile și credințele marilor religii ale lumii, care mărturisesc compasiunea, egalitatea, dreptatea și non-violența. Adepții religiilor lumii își modelează viața pe exemplul și învățăturile fondatorilor lor. Savanții și teologii subliniază că nu există dovezi înregistrate că vreunul dintre fondatorii religiilor majore a lovit un copil.

Poziția religioasă care încurajează pedepsele corporale aplicate copiilor provine adesea dintr-o cultură a autoritarismului, a puterii și a controlului asupra copiilor; consideră ascultarea oarbă o virtute și pedeapsa fizică - un răspuns acceptabil pentru copiii care sunt considerați „neascultători”.

Liderii religioși au devenit parte din mișcarea globală pentru eliminarea aplicării pedepselor corporale copiilor. Peste 800 de lideri religioși au participat la Adunarea Mondială a Religiilor pentru Pace de la Kyoto, Japonia (2006) și au aprobat o declarație - Un angajament multi-religios pentru a face față violenței împotriva copiilor (Declarația de la Kyoto)⁸ - care îndeamnă statele să adopte legi prin care se interzic toate formele de violență împotriva copiilor, inclusiv pedepsele corporale.

8. Textul complet al declarației poate fi găsit aici - <http://churchesfornon-violence.org/wp/wp-content/uploads/2012/02/Violence-Against-Children-3.pdf>

Comitetul pentru Drepturile Copilului, în Comentariul General Nr. 8 afirmă că libertatea religioasă "poate fi limitată în mod legitim în scopul de a proteja drepturile și libertățile fundamentale ale omului".⁹ Comitetul declară următoarele:¹⁰

"... Unele justificări religioase pentru folosirea pedepselor, sugerând că anumite interpretări ale textelor religioase nu doar permit folosirea acestora, ci încurajează folosirea acestora, ca fiind o datorie a părinților. Libertatea religioasă a tuturor este apărată în Convenția Internațională privind Drepturile Civile și Politice (art. 18), însă practicarea unei religii sau credințe trebuie să se facă în concordanță cu respectarea drepturilor altor oameni la demnitate umană și integritate fizică...."

9. Comentariul General Nr. 8, paragraful 29

10. Comentariul General Nr. 8, paragraful 29

De ce să implicăm legea în asta? De ce nu educați părinții pentru a înceta folosirea pedepselor corporale?

Eliminarea tuturor pedepselor corporale și a altor tratamente inumane sau degradante necesită atât educație, cât și interdicție. Nu este o chestiune de alegere. Drepturile omului cer ca copiii să aibă cel puțin aceeași protecție legală ca adulții - în familie și oriunde altundeva - începând din acest moment. Legea în sine este un instrument educațional puternic și, desigur, reformarea legii pentru a interzice pedeapsa corporală trebuie să fie legată de educația publică și a părinților. Interdicția îi va motiva pe părinți să analizeze modalități pozitive de a-și educa copiii și va motiva profesioniștii, politicienii și mass-media să asigure resursele necesare și să ofere această educație.

De asemenea, este foarte dificil și confuz să educăm părinții să nu folosească ceva care este încă susținut în lege. Presupunerea este că „dacă legea o permite, trebuie să fie în regulă”. Educația este mult mai eficientă atunci când legea transmite același mesaj.

Majoritatea pedepselor corporale se întâmplă în familie, în spatele ușilor închise; va fi imposibil să se aplice o interdicție, deci care este rostul ei?

Majoritatea pedepselor corporale se întâmplă în familie, în spatele ușilor închise; va fi imposibil să se aplice o interdicție, deci care este rostul ei?

În ultimul timp, nimeni nu sugerează că nu ar trebui să interzicem violența domestică împotriva adulților din familie, deoarece poliția întâmpină dificultăți: de ce copiii ar trebui să aibă o protecție legală mai slabă? Primul scop al reformei legii pentru interzicerea pedepsei corporale este prevenirea - prevenirea agresiunilor dăunătoare asupra copiilor înainte de a se întâmpla. Acesta este cu siguranță primul scop al tuturor legilor bune: stabilirea unui standard clar și trimiterea unui mesaj clar, inclusiv în „intimitatea” casei familiale. Dar interdicția în familie trebuie să fie pusă în aplicare într-un mod sensibil, în interesul superior al copilului - consultați „Dacă pedeapsa corporală este criminalizată, nu vor fi puși sub acuzare de părinți și mulți copii trimiși în îngrijirea statului?” Pagina 40. În plus, introducerea interdicției ar trebui să fie întotdeauna însoțită de o campanie substanțială

Nu ar trebui să așteptăm până când condițiile de zi cu zi se îmbunătățesc pentru părinți și profesori înainte de a interzice pedepsele corporale, astfel încât să nu punem și mai multă presiune pe ei?

Acest argument este o admitere tacită a unui adevăr evident: pedeapsa corporală este adesea o "supapă" de a evacua sentimentele înăbușite ale adulților, mai degrabă decât o încercare de educare a copiilor. În multe locuințe și instituții, adulții au nevoie urgentă de mai multe resurse și sprijin, însă, oricât de reale ar putea fi problemele adulților, punerea lor pe umerii copiilor nu poate fi justificată. Protecția copiilor nu ar trebui să aștepte îmbunătățiri în lumea adulților, mai mult decât protecția femeilor împotriva violenței ar trebui să aștepte să se îmbunătățească condițiile bărbaților.

În orice caz, lovirea copiilor este inefficientă în ameliorarea stresului. Adulții care și-au lovit copiii, în timp ce simt adesea vinovați; cei care lovesc în mod detașat constată că au, mai apoi, de a face cu copii supărați și ranchiunoși. Viața în casele și instituțiile în care pedeapsa corporală a fost abandonată în favoarea disciplinei pozitive este mult mai puțin stresantă pentru toți.

În țările afectate de conflicte, adulții care lucrează cu copiii, inclusiv părinții și profesorii, sunt ei înșiși victime ale violenței și umilinței. Aceștia sunt de acord să protejeze drepturile copiilor, dar se întrebă cine luptă pentru drepturile lor. În mod clar, aceste încălcări ale drepturilor trebuie soluționate, dar copiii nu ar trebui să aștepte până când adulții vor putea să se bucure de propriile lor drepturi. Toți oamenii au dreptul la respect pentru demnitatea și integritatea lor fizică și la protecție egală în condițiile legii - copiii tot sunt oameni.

**“Copiii
din toată
lumea au
dreptul de a
trăi liberi de
orice forma
de violență.”**

Aceasta este o problemă de care se preocupă doar Europa Occidentală. Pedeapsa corporală este parte din cultura mea și tradiția creșterii copiilor. Nu este discriminatoriu să o scoatem în afara legii?

Ideea că lovirea copiilor poate fi o chestiune de mândrie culturală este inacceptabilă. În orice caz, lovirea copiilor pare a fi o tradiție "europeană", exportată în multe părți ale lumii prin sclavie, colonialism și unele învățături misionare. Apărarea engleză a „osândeii rezonabile”, de exemplu, este reflectată în legile din întreaga lume. Se pare că singurele culturi în care copiii sunt rareori sau niciodată pedepsiți fizic sunt popoarele mici, indigene, care trăiesc izolate, acestea fiind probabil printre cele mai „naturale” dintre toate culturile umane, deși acum dispar rapid sub impactul urbanizării și globalizării.

Drepturile omului sunt universale, iar copiii din întreaga lume au dreptul să trăiască vieți liberi de toate formele de violență. Toate culturile au responsabilitatea de a respinge pedepsele corporale, la fel cum au respins alte încălcări ale drepturilor omului care au făcut parte din tradițiile lor. Convenția ONU privind Drepturile Copilului susține drepturile tuturor copiilor de a fi protejați împotriva tuturor formelor de violență fizică sau psihică, fără discriminare pe motive de rasă, cultură, tradiție sau religie. Există mișcări pentru a pune capăt pedepsei corporale a copiilor din numeroase state, pe toate continentele. Bătăile aplicate la școală și în alte instituții au fost scoase în afara legii în multe state din toate regiunile lumii.

De ce este atât de dificil să se renunțe la lovirea copiilor?

Dacă adulții, inclusiv politicienii, ar găsi această problemă ușoară, am fi acceptat cu mult timp în urmă că copiii au exact aceleași drepturi ca ceilalți dintre noi de a le fi respectată demnitatea umană și integritatea fizică și de a le fi asigurată o protecție egală în condițiile legii. De fapt, ar fi probabil mai ușor să acceptăm că copiii, care sunt mici și foarte fragili, au dreptul la mai multă protecție decât adulții.

Se pare că există o serie de motive pentru dificultatea adulților de a renunța la ceea ce încă mai este perceput ca fiind „dreptul” de a lovi și de a răni copiii în numele „disciplinei” sau controlului:

(i) (Experiența personală. Majoritatea oamenilor de pretutindeni au fost loviți de propriii lor părinți în copilărie. Majoritatea părinților și-au lovit propriii copii. Niciunui dintre noi nu-i place să se gândească lucruri rele despre părinții noștri sau despre propria noastră parentalitate, mod de a ne educa copiii, iar acest lucru este o provocare pentru mulți oameni, inclusiv politicieni și lideri de opinie, și chiar pentru cei care lucrează în domeniul protecției copilului, să perceapă pedeapsa corporală drept problema fundamentală privind egalitatea și drepturile omului, ceea ce și este, de fapt. Aceasta nu este o chestiune

de vinovăție - părinții au acționat în conformitate cu așteptările sociale - dar a venit momentul să trecem la relații pozitive, non-violente cu copiii.

(ii) Adulții lovesc adesea copiii, deoarece sunt supărați, stresați sau la capătul răbdării. Mulți adulți știu, în sinea lor, că lovirea este un răspuns emoțional la ceea ce se întâmplă cu ei, mai degrabă decât o decizie rațională de a „disciplina” copilul. Cu cât se întâmplă mai mult, cu atât lovirea unui copil devine o modalitate automată de a rezolva un comportament supărător. Nu este ușor să schimbi comportamentele automate, dar este un lucru posibil. Pe măsură ce guvernele investesc în educația publică și sensibilizarea cu privire la modalitățile pozitive, non-violente de creștere a copiilor și la dreptul copiilor la respect pentru demnitatea și integritatea lor fizică, părinții vor dezvolta o serie întreagă de modalități de a face față comportamentului care nu le place, fără să simtă nevoia să-și atace copiii.

(iii) Lipsa de cunoștințe despre alternative. Reforma legii ar trebui să fie însoțită de educarea părinților, a copiilor și a societății, în general, despre foarte multe moduri pozitive și non-violente prin care adulții pot relaționa cu copiii.

**Partea a 2-a:
Întrebări privind
impactul
interzicerii
tuturilor
pedepselor
corporale**

Dacă părinții sunt obligați să renunțe la pedeapsa corporală, copiii nu vor ajunge să fie răsfățați și nedisciplinați?

Nu! Disciplina nu este aceeași cu pedeapsa. Disciplina reală nu se bazează pe forță. Ea vine din înțelegere, respect reciproc, toleranță și comunicare bidirecțională. Bebelușii pornesc în viață complet dependenți și, pe măsură ce cresc, se bazează pe adulți - în special pe părinții lor - pentru a-i ghida și sprijini spre maturitatea auto-disciplinată. Pedeapsa corporală nu le spune copiilor nimic despre modul în care ar trebui să se comporte. Dimpotrivă, lovirea copiilor este o lecție rea de comportament. Învață copiii că părinții lor consideră că este acceptabil să folosească violența pentru a rezolva probleme sau conflicte.

Lovirea copiilor trimite, de asemenea, un mesaj confuz copiilor că, deși nu ar trebui să lovească alți copii sau adulți și adulții nu ar trebui să lovească alți adulți, este bine pentru adulți, care sunt mai mari și mai puternici, să lovească copii, care sunt de obicei mai mici și mai vulnerabili. Copiii învață din ceea ce fac părinții lor, nu doar din ceea ce spun. Respectul nu trebuie confundat cu frica. Comportamentul „bun” din cauza fricii de a fi pedepsit înseamnă că un copil evită pedeapsa, nu că dă dovadă de respect. Copiii învață să respecte cu adevărat

oamenii și lucrurile atunci când apreciază valoarea lor intrinsecă. Atunci când părinții își lovesc copiii în numele disciplinei, copiii învață să se „poarte bine” doar pentru a evita pedeapsa și învață că violența este o modalitate acceptabilă de a trata litigiile. Însă când părinții arată respect pentru demnitatea și integritatea umană a copiilor lor și a altora, copiii învață ce înseamnă, de fapt, respectul. Atunci când părinții își disciplină copiii în moduri pozitive, non-violente, copiii învață că conflictul poate fi rezolvat fără a submina acest respect.

Pedeapsa corporală și alte forme crude și degradante de pedeapsă nu sunt un substitut pentru formele pozitive de disciplină. Departate de a răsfăța copiii, disciplina pozitivă este concepută astfel încât să învețe oamenii să se gândească la ceilalți și la consecințele acțiunilor proprii. Statele au obligația să sprijine parenting-ul pozitiv. Există multe materiale care promovează educația parentală pozitivă și educația fără violență, care pot fi adaptate și traduse pentru utilizare în fiecare țară.

Dacă pedeapsa corporală este interzisă, asta nu va duce la tratarea copiilor în moduri mai oribile - abuz emoțional, umilire sau încuiat în cameră?

Copiii au dreptul la protecție nu numai împotriva pedepsei corporale, ci și a tuturor celorlalte forme de pedeapsă sau tratamente crude sau degradante. Reforma legii trebuie să fie legată de sensibilizarea și promovarea relațiilor pozitive, non-violente cu copiii. Părinții își doresc ca copiii lor să aibă cel mai bun început posibil în viață. Părinții care își lovesc copiii sau îi maltratează în alte moduri nu se simt bine după aceasta - în general se simt supărați și vinovați. Cei mai mulți părinți ar primi sfaturi și sprijin cu privire la modul de prevenire și rezolvare a conflictelor cu copiii lor fără a folosi niciun fel de violență, fizică sau emoțională. Trecerea de la lovirea și umilirea copiilor la considerarea lor ca oameni și deținători de drepturi alături de restul dintre noi îmbunătățește viața de familie pentru toată lumea.

Dacă pedeapsa corporală este incriminată, nu vor fi puși sub acuzare mii de părinți și mulți alți copii vor fi dați în îngrijirea statului?

Scopul legii care interzice toate pedepsele corporale nu este să trimită mai mulți părinți în închisoare. Este vorba despre realizarea drepturilor copiilor și trecerea către relații pozitive, non-violente cu copiii. Nu există dovezi ale creșterii numărului de cazuri de urmărire penală a părinților în țările în care pedeapsa corporală este criminalizată. Interzicerea pedepsei corporale îndeplinește obligațiile statelor cu privire la drepturile copiilor. Primul său scop este educativ - de a trimite un mesaj clar în intimitatea casei că nu este mai acceptabil sau legal să lovești un copil, așa cum nu este normal să lovești un adult. Îndrumarea oferită celor implicați în protecția copilului, inclusiv poliția și autoritățile de urmărire penală, ar trebui să asigure punerea în aplicare a legii concentrată pe interesul superior al copilului. Probabil că urmărirea penală și alte intervenții formale nu sunt în interesul copilului, decât dacă sunt singura modalitate de a obține protecția necesară împotriva vătămarilor semnificative.

În Comentariul General nr. 8, Comitetul pentru Drepturile Copilului a explicat cele două principii care ar trebui să asigure ca interdicția să nu rezulte într-un număr mare de cazuri de urmărire penală a părinților:

1. Principiul de minimis - ceea ce înseamnă că legea nu ar trebui să se preocupe de chestiuni banale și de aceea atacurile minore între adulți vin foarte rar în instanță. Același principiu s-ar aplica și în cazul agresiunilor „minore” ale copiilor de către adulți.
2. Din cauza dependenței copiilor și a intimității unice a relațiilor de familie, decizia de a-i judeca pe părinți sau de a interveni în viața de familie ar trebui luată cu mare atenție și ar trebui luată numai atunci când este necesar pentru a-i proteja de vătăările semnificative și în interesul superior al copilului.

Nu este bine ca părinții să-și bată copiii pentru a-i opri să se rănească?

Să lovești copiii pentru a nu-și face rău lor înșiși nu are niciun sens! Vă puteți imagina sfătuind alți părinți, atunci când copiii lor sunt în pericol, să-i lovească? Desigur că nu. Părinții trebuie să utilizeze acțiunile fizice pentru a proteja copiii - în special bebelușii și copiii mici - tot timpul. Este o parte naturală a parentalității. Dacă un copil se târăște spre o sursă de foc sau aleargă pe un drum periculos, părinții folosesc în mod natural mijloace fizice pentru a-i opri - apucându-i, ridicându-i și vorbindu-le despre acel pericol. Provocându-le durere și lovindu-i subminează în totalitate mesajul că trebuie să învețe să se protejeze și că, până când vor putea face acest lucru, părinții lor îi vor ține în siguranță. După cum explică Comisia pentru Drepturile Copilului:¹¹

11. Comentariul General Nr. 8, paragraful 14

“... parentalitatea și grija față de copii, îndeosebi bebeluși și copii mici, cere adesea acțiuni fizice și intervenții pentru a le asigura protecția. Însă, acesta este un lucru complet diferit de utilizarea intenționată a forței punitive pentru a provoca durere, disconfort sau umilință. Ca și adulți, noi cunoaștem care este diferența dintre o acțiune fizică protectivă și o pedeapsă fizică; nu este cu nimic mai greu să facem o distincție în raport cu acțiunile ce îi privesc pe copii.”

Pagina web a Inițiativei Globale:

www.endcorporalpunishment.org

Informații detaliate despre toate aspectele legate de interzicerea pedepsei corporale sunt disponibile pe site-ul inițiativei globale, inclusiv:

- Rapoarte individuale detaliate despre fiecare stat și teritoriu din întreaga lume
- Tabelele globale și regionale care conturează legalitatea pedepselor corporale și oportunitățile imediate de a realiza reforma legii
- Modul în care sistemele ONU și cele regionale pentru drepturile omului abordează pedepsele corporale și îndrumări cu privire la modul de utilizare a acestor mecanisme pentru promovarea reformei legii
- Rezumate ale cercetărilor privind prevalența și atitudinile față de pedeapsa corporală și impactul pedepsei corporale asupra copiilor, adulților și societăților
- Informații care să sprijine punerea în aplicare a interdicției
- O serie de resurse de advocacy globale și regionale, inclusiv resurse disponibile într-o gamă largă de limbi

E timpul să încetăm să aplicăm pedepse corporale copiilor. Copiii au dreptul să fie respectați, copiii au drepturi egale la protecție împotriva tuturor formelor de violență, începând de acum!

Inițiativa Globală pentru Încetarea Tuturor Pedepselor Corporale Aplicate Copiilor

Inițiativa Globală pentru Încetarea Tuturor Pedepselor Corporale Aplicate Copiilor promovează interzicerea și eliminarea aplicării pedepselor corporale și oferă suport tehnic gratuit și consiliere pe toate aspectele reformării legislative.

www.endcorporalpunishment.org

info@endcorporalpunishment.org

www.twitter.com/Glencorpun

www.facebook.com/Glencorporalpunishment

Salvați Copiii Suedia

Salvați Copiii Suedia militează pentru interzicerea pedepselor corporale în orice mediu. În 1979, Salvați Copiii Suedia a contribuit la faptul că Suedia a devenit prima țară din lume care a interzis explicit pedepsele corporale. Organizația lucrează pentru a sublinia importanța interzicerii prin lege a pedepselor corporale și eliminării acestora, precum și la includerea acestei probleme pe agenda politică în întreaga lume.

info@rb.se

www.raddabarnen.se

resourcecentre.savethechildren.net

GLOBAL INITIATIVE TO
**End All Corporal
Punishment of Children**

Save the Children